

РЕШЕНИЕ

№ 43256

гр. София, 29.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 15.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Стаменка Симеонова, като разгледа дело номер **10586** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Г. С. – гражданин на И., чрез адв. К. срещу Отказ от 16.09.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], И..

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен, необоснован и постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила. Административният орган е приел, че са осъществени хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ без да излага ясни мотиви и без да е налице ясна обосноваост, предвид че в случая са представени неоспорими доказателства, че Г. С. желае да работи в Република България, има подписан трудов договор с предприятие в Република България, осигурено му е работно място и жилище в Република България. Твърденията за съмнение на административния орган, че визата би се ползвала за миграция в друга европейска страна е изцяло необосновано. Посочва, че ако след влизането си в Република България лицето не бъде назначено по трудово правоотношение в Република България и то в „Ягуар 02“ ЕООД, то следва да напусне, както територията на Република България, така територията на ЕС. Тези обстоятелства обаче не са съобразени от страна на административния орган, а изцяло повърхностно е заключено, че са налице основания за постановяване на отказ за издаване на виза. Претендира присъждане на разноски по делото.

В о.с.з. жалбоподателката не се представлява. Постъпило е подробно писмено становище от адв. К., която поддържа жалбата и моли да се уважи.

Ответникът – Завеждащ консулска служба на Република България в [населено място], И. не изпраща представител.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

С оспорения Стандартен формуляр от 16.09.2025г. подписан от ЗКС на РБългария в Д., И. на Г. С. – гражданин на И. е отказано издаване на виза тип „Д“ по заявление от 02.09.2025г. Като правни основания за отказа са посочени чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Като фактически основания е изложено, че цялостният анализ на документите и фактите, свързани с пътуването не доказват по убедителен начин, че целта на посещението е действителна. Налице са основателни съмнения, относно достоверността на направените изявления и приложените документи. Миграционен риск. Съдът е изискал и приложил като доказателство писмо от 12.11.2025г. от зам. директора на Дирекция „Миграция“ (лист 67 от делото), според което Дирекция „Миграция“ не е участник в съгласувателната процедура. От зам. председателя на ДА“НС“ е постъпило писмо изх. № 11266/13.11.2025г., според което становището на Държавна агенция „Национална сигурност“, дадено в хода на съгласувателната процедура по заявлението за виза е отрицателно, изразено е в Националната визова информационна система. Апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност, но е установено, че същия попада в хипотезата на чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. При извършения цялостен анализ на документите и фактите, свързани с пътуването, апликантът не доказал по убедителен начин, че целта на пътуването е действителна, като са повдигнати основателни съмнения, относно достоверността на направените изявления и приложените документи. Няма изготвени писмени документи от ДА“НС“.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице с правен интерес. Отказът е по чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ – относно виза за дългосрочно пребиваване, но на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ подлежи на обжалване, тъй като лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека – правото му личен живот.

Разгледана по същество жалбата се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореният отказ за виза е издаден от компетентен орган и не се явява нищожен, приложени са заповеди за компетентност на ЗКС в посолството на Република България в Р. Т., издадени от Министъра на външните работи. Същият се явява незаконосъобразно издаден, поради липса на доказани по делото, изложените в него фактически основания на административния орган, мотивирали го за отказ. С разпореждането за насрочване на делото съдът е указал на основание чл.163, ал.3 вр. с чл.170, ал.1 АПК на ответника, че трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочения в обжалвания акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Липсата на доказателства за наличие на фактическите основания, изложени в „Допълнителни забележки“ на Стандартния формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, води до невъзможност за преценка, дали правилно е бил приложен материалният закон при издаването му.

В разглеждания случай, правното основание изписано в постановения отказ е чл.10, ал.1, т. 17 ЗЧРБ - не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и т. 24 - са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване;

Фактическите обстоятелства, описани в стандартния формуляр ответникът е подкрепил с изисканото от съда отрицателно становище на ДА“НС“, което обаче не съдържа никакви други мотиви, освен изложените в оспорения административен акт. Същите са неконкретни и се базират само на предположения до степен, че съдът не може да провери дали са основателни и отговарят

ли на действителното положение. А именно: изтъкнато е, че „апликантът не доказал по убедителен начин, че целта на пътуването е действителна, като са повдигнати основателни съмнения, относно достоверността на направените изявления и приложените документи“. Не са представени нито от ответника, нито от ДА“НС“ събрани в хода на съгласувателната процедура доказателства, от които да се прецени, на каква фактическа основа органът е приел, че жалбоподателят, на който видно от приложеното на лист 9 от делото писмо на зам. Директора на дирекция „Миграция“ - МВР е предоставен достъп до пазара на труда в Република България на основание чл.24 и от ЗЧРБ за срок от три години, осъществява миграционен натиск. Отрицателното становище на ДА“НС“ е бланкетно попълнено в електронен вид, няма изготвени никакви писмени документи за извършените проверки, видно от писмото на Агенцията и не съдържа конкретни данни, от които издателят на отказа за виза тип „Д“ да е направил заключенията си за миграционен натиск.

Фактическите и правни основания за издаване на административните актове са задължителен реквизит, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Когато недостатъчността, неточността, нелогичността или вътрешната противоречивост на мотивите водят до невъзможност да се разбере от какви съображения се е ръководил административният орган, за да издаде такъв именно акт, всъщност липсват мотиви, а отсъствието на мотиви за издаването на индивидуален административен акт е порок, който съществено нарушава установената от закона форма.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне, като при новото разглеждане на заявлението, административният орган следва да извърши преценка на фактите в контекста на приложимите норми на ЗЧРБ във връзка с издаденото вече от Дирекция „Миграция“ - МВР разрешение за достъп до пазара на труда на основание чл.24и от ЗЧРБ, като при необходимост да изиска и допълнителни такива от ДА“НС“.

При този изход на делото, на жалбоподателят се дължи присъждане на поисканите от адв. К. с жалбата разноски, които възлизат на 1210 /хиляда двеста и десет /лева.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, АССГ 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. С. – гражданин на И., чрез адв. К. Отказ от 16.09.2025г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], И..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне при спазване на указанията, дадени в мотивната част на решението.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Г. С. – гражданин на И. разноски по делото в размер на 1210 /хиляда двеста и десет /лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението.